

Arrest

nr. 74 770 van 7 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 23 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 27 september 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 21 oktober 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d. d. 24 oktober 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Romazigeunerin afkomstig uit Bor en bent u Servisch staatsburger. U trouwde jaren geleden met S.(...) L.(...), een muzikant. Omwille van zijn financieel succes uitten Serviërs bedreigingen aan zijn adres. U ging dit regelmatig aangeven bij de politie en hoewel ze beloofde met de ouders te praten, veranderde er niets. Vijftien jaar geleden werd uw echtgenoot uiteindelijk door Serviërs vermoord. De ouders werden opgepakt, maar bij gebrek aan getuigen en bewijs na een maand voorhechtenis vrijgelaten. U probeerde in Servië werk te zoeken, maar omwille van uw etnische origine werd u overal geweigerd. Servische kandidaten werden stevast aangeworven; Roma werden altijd geweigerd. Uw enige zoon, J.(...) L.(...) (O.V. X), trad in de voetsporen van zijn vader en werd ook muzikant. Twee jaar geleden ongeveer trad hij toe tot een orkest en sindsdien kreeg hij bedreigingen van Serviërs uit de omgeving van Bor. Hij was de enige binnen het orkest die bedreigingen kreeg omdat de andere muzikanten, die eveneens Roma waren, niet in Bor woonden. U ging die dreigingen regelmatig aangeven bij de politie. Ook nu was de reactie van de politie weinig positief. De politie beloofde weliswaar dat ze met de ouders zou praten, maar in werkelijkheid veranderde er niets. In mei 2010 ging u voor twee maand op bezoek bij familie in Duitsland, maar u vroeg er geen asiel aan. U keerde terug naar Servië. Daar ontving uw zoon nog altijd bedreigingen. U wou het niet zo ver laten komen als bij uw echtgenoot en daarom verliet u met uw zoon op 26 september 2010 Servië op legale wijze. Na een busreis van één dag kwam u aan in België, waar u nog diezelfde dag, i.e. op 27 september 2010, samen met uw zoon asiel aanvraag. In België leerde u een nieuwe partner kennen. Uw zoon kon dit echter niet verkroppen en vertrok daarom. Vermoedelijk keerde hij naar Servië terug. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw paspoort, uitgereikt in Bor op 6 maart 2010; de overlijdensakte van uw echtgenoot, d.d. 1 oktober 2010, en uw adoptieakte en geboorteakte, beiden uitgereikt in Bor op 23 februari 2010.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U verklaarde Servië te hebben verlaten omwille van de problemen die uw zoon ondervond met Serviërs omdat hij muzikant was. Ze waren jaloers op zijn rijkdom en dreigden hem te vermoorden. Gezien uw echtgenoot vijftien jaar geleden ook al omwille van zijn rijkdom vermoord werd, wilde u het risico niet lopen en verliet u Servië (CGVS, p. 6-9). Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de moord op uw echtgenoot dateert van 26 juni 1996, i.e. ongeveer veertien jaar voor uw asielaanvraag in België, en dat u sindsdien nog tot 2010 in Servië verbleef. De door u aangehaalde moord op uw echtgenoot kan dan ook bezwaarlijk als uw (rechtstreekse) vluchtaanleiding beschouwd worden. Daarnaast dient er te worden opgemerkt dat u uw beweerde vrees niet aannemelijk gemaakt heeft. Uit het door u neergelegde paspoort en uit uw verklaringen blijkt dat u op 18 mei 2010 Servië verliet en dat u toen twee maanden in Duitsland verbleef. U vroeg er toen geen asiel aan en twee maanden later keerde u vrijwillig naar Servië terug. Enkele weken later, i.e. in augustus 2010, besloten u en uw zoon omwille van zijn problemen in België asiel aan te vragen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie administratief dossier) blijkt dat uw zoon intussen vrijwillig naar Servië teruggekeerd zou zijn. Aanvankelijk ontkende u zijn terugkeer. Onmiddellijk erna zei u dat het mogelijk was dat hij naar Servië teruggekeerd was (CGVS, p. 3). Uw verklaringen voor jullie houding – in Duitsland wist u niet hoe u asiel moest aanvragen (CGVS, p. 5) en uw zoon keerde waarschijnlijk tijdelijk terug omdat hij niet akkoord ging met uw keuze voor een nieuwe partner (CGVS, p. 3, p. 9) – zijn niet afdoende. Uw houding en deze van uw zoon zijn immers slechts moeilijk in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Wat er ook van zij, u heeft geen elementen of feiten aangehaald die aantonen dat u onvoldoende beroep kon/kan doen op de hulp en/of bescherming door de Servische overheid. U verklaarde de bedreigingen tegen uw zoon wel twintig keer te hebben aangegeven. U trok wekelijks naar de politie. De politie ondernam echter niets. U heeft deze passieve houding van de politie echter niet aannemelijk gemaakt. U wist immers niet of de politie stappen heeft ondernomen om met de ouders van die bedreigingen te praten; u ging er zelfs van uit dat er een mogelijkheid bestond dat de politie met de personen die dreigementen aan het adres van uw zoon uitten gesproken heeft (CGVS, p. 9). Dat er niet meteen resultaat was, kan te wijten zijn aan verschillende factoren, zoals ondermeer onbekendheid van de ouders, gebrek aan getuigen, etc. Verder blijkt uit uw verklaringen dat de politie naar aanleiding van de moord op uw echtgenoot wel degelijk een onderzoek instelde en dat mogelijke verdachten ook werden opgepakt (CGVS, p. 6-7). Bovendien stemmen uw verklaringen betreffende de passiviteit van de Servische politie niet overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit die informatie blijkt dat, hoewel wangedrag door de Servische politie effectief voorkomt, er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten plaatsvinden. **De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging.** Hoewel er binnen de Servische politie weliswaar nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie anno 2011 beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale

richtlijnen na te leven. Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialiseerdere en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politioneel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten – ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad – voorleggen. Voor het geval dat de Servische politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, zoals u beweerde (CGVS, p. 6-7, p. 9), kunnen er verschillende stappen ondernomen worden om eventueel machtsmisbruik door / slecht functioneren van de politie / politioneel wangedrag aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. In de loop van 2008 werden er initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OSCE, informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, waaronder het Romani, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het hierboven geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart. Ten slotte kan men ook terecht bij de Ombudsman. Zijn mandaat bestaat er ondermeer in de rechten en de vrijheden van de burgers te beschermen en de administratie en andere wettelijke organen te controleren. Uit niets blijkt dat u dergelijke stappen zou gezet hebben. Uw uitleg hiervoor – u wist niet tot wie u zich moest wenden en er keek niemand naar jullie om (CGVS, p.9) – is weinig afdoende om uw nalatigheid te rechtvaardigen. Nochtans kan internationale bescherming slechts ingeroepen worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput, hetgeen u, zoals aangehaald, niet aannemelijk gemaakt heeft. Ik meen dan ook dat in Servië anno 2011 redelijke maatregelen getroffen worden door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Tot slot verklaarde u nog dat de vrijheid van de Roma ingekort wordt door de Serviërs, dat Roma er geen rechten hebben en dat Roma er omwille van hun etnische origine geen werk kunnen krijgen (CGVS, p. 4, 6, 11-12). Dat Roma er omwille van hun etniciteit geen werk vinden, is evenwel een vermoeden dat u niet steunt op concrete elementen. Zo ging u er na een sollicitatie vanuit dat de andere – Servische – kandidaten de job hadden gekregen. Op de vraag hoe u dat zo zeker wist, antwoordde u dat dit niet anders kon (CGVS, p. 12). Dit is evenwel een blote bewering waarvoor u geen enkel bewijs kon aandragen. Bovendien is de door u aangehaalde sfeer van discriminatie jegens Roma anno 2011 onvoldoende zwaarwichtig om beschouwd te kunnen worden als een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op ernstige schade. Wat de algemene situatie van de Roma in Servië betreft, blijkt uit de beschikbare informatie dat Roma inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en tewerkstelling, wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Uit deze informatie blijkt evenwel ook dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling en dergelijke meer en verstrekt advies aan onder andere ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League

for the Roma Decade”, een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië. De algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2011 geeft aldus op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd. De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit en uw nationaliteit staan hier immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster vraagt blijkens de titel van het verzoekschrift de schorsing en nietigverklaring van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Verzoekster stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte heeft beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Volgens verzoekster wordt ten onrechte gesteld dat in Servië redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. De informatie die door de verwerende partij wordt gehanteerd, stemt volgens verzoekster geenszins overeen met de informatie van de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa die verzocht heeft de gedwongen terugkeer van minderheden naar Kosovo te voorkomen. Verzoekster verwijst tevens naar een OVSE-verslag van november 2009 over de Kosovaarse instellingen. Discriminatoire maatregelen kunnen naar het oordeel van verzoekster wel vervolging uitmaken indien deze maatregelen bij de betrokkenen een gevoel van onveiligheid creëren. Verzoekster verwijst tevens naar een analytisch verslag van de Europese Commissie waarin de discriminatie en marginalisatie van Roma op verschillende vlakken wordt bevestigd en waarin ook gesteld wordt dat Roma het slachtoffer worden van etnisch gemotiveerde aanvallen en bedreigingen. In dit verslag wordt ook gewezen op de nood aan meer middelen om de integratie van Roma te bevorderen en op de schendingen van mensenrechten die plaatsvinden bij de aanpak van de illegale nederzettingen van de Roma. Ook het jaarrapport van het U.S. Department of State beschouwt, zo oppert verzoekster, de Roma nog steeds als de kwetsbaarste der minderheden. Verzoekster wijst erop dat Roma te maken krijgen met discriminatie in clubs en disco's of wanneer ze een appartement willen huren. Tevens worden ze geconfronteerd met geweld waarvoor geen klacht wordt ingediend omdat ze onvoldoende op de hoogte zijn van hun rechten. Volgens verzoekster maakt de beslissing van het Commissariaat-generaal een manifeste schending uit van artikel 3 van het EVRM.

3.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een

verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

3.3. De Raad wijst erop dat verzoekster haar stelling dat er in Servië geen redelijke maatregelen overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet worden genomen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade niet op correcte wijze staft. Zij tracht haar standpunt te onderbouwen door enerzijds te verwijzen naar informatie die betrekking heeft op de gedwongen terugleiding van Roma naar Kosovo en naar kritiek op de Kosovaarse instellingen, en anderzijds naar een toelichting over een aantal rapporten die de situatie van Roma als minderheid beschrijven. De Raad stelt in de eerste plaats vast dat het betoog van verzoekster geen enkele duidelijke verwijzing naar de vindplaatsen van deze rapporten bevat en dat deze rapporten evenmin als bijlage worden toegevoegd zodat de Raad niet kan nagaan of de inhoud overeenstemt met de samenvattingen die verzoekster weergeeft. Daarnaast merkt de Raad op dat verzoekster haar kritiek niet betreft op de uitgebreide informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 12, Landeninformatie) en waaruit de commissaris-generaal rechtsgeldig kon besluiten dat er anno 2011 door de Servische overheid wel degelijk voldoende maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of ernstige schade. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoekster, die zich stoelt op informatie over Kosovo, onmogelijk kan aantonen dat de commissaris-generaal artikel 3 van het EVRM zou hebben miskend bij de beoordeling van een asielaanvraag van een Servisch onderdaan. Verzoekster toont immers niet aan dat zij naar Kosovo zal worden teruggeleid.

3.4. In zoverre verzoekster de weinig benijdenswaardige socio-economische positie van Roma, die blijkt uit de verslagen die zij opsomt, wil aanvoeren in het licht van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) over de bewijsvoering bij een mogelijke schending van dit Verdragsartikel. Hierbij wordt door het Hof belang gehecht aan informatie vervat in de verslagen van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen, maar het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (cf. EHRM 11 oktober 2011, Auad/Bulgarije, §99). Verzoekster betreft in haar verzoekschrift de uiterst algemene en vage bespreking van de situatie van de Roma niet in het minst op de situatie van Roma in Servië, laat staan op haar persoonlijke en individuele situatie, waardoor er geen ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

3.5. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing uitvoerig wordt verwezen naar de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 12, Landeninformatie), waarin de positie van de Roma in Servië wordt besproken, en dat hieruit wordt afgeleid dat de actuele situatie geen aanleiding geeft tot het hebben van vrees in de zin van het Vluchtelingenverdrag en niet van die aard is dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster maakt in elk geval met haar betoog niet aannemelijk dat deze beoordeling niet correct is.

3.6. Er werd geen schending van artikel 3 van het EVRM aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN